kombed kautud on, nenda kui seäl sest hirmsast maia issandast olli kuulda. Orjadel on nüüd ommeti räkimatta teine põlli; ja olgo ka, et wallitsus neil wahhel ränk on, segipärrast sawad ikka innimesseks arwatud, ja sel wisil petud. Leiawad selge üllekohto wasto kohto wannematte käest digust ning warjo. Eks seddagi peaks jubba meie ristiusko meie melest armsaks ja kalliks meile teggema? — Teine maenitsus, mis sesamma luggeminne pakkub, on jälle se, et keik nored rahwas ennestele öppetusseks wõttaksid sest poiast, kes omma emma au eest woitles surmani keige hirmsama ihho wallo al; olgo kül, et temma, omma usso polest, üsna pimmedusses ellas. Kuidas siis meie nore rahwaga luggu on? Eks nemmad ei olle ommast ristiussust jubba lapsest sadik öppinud:

Sinna pead omma issa ja omma emma auustama! Agga Jummal parrago, neid ei olle ei ammogi mitte keik nore rahwa hulgast, kes seddasamma Jummala kõwwa käsko truiste meles peawad, egga omma lihhase wannematte wasto römoga räutwad. Oh kui paljo neid ikka weel on, kes sest ühtegi ei holi, kui teised nende wannemato naerwad ja teotawad! Egga sedda ei olle ka mitte kuulmata assi, et üks ehk teine omma nõdraks läinud issa sõimab, ehk omma emma wasto kät üllestõstab. Kas kül nisuggustele, kui wannaks ja halliks on sanud, parremat on lota omma laste käest?